

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 13. De natura & diuisione emptionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

CAPVT XIII.

De natura & diuisione emptionis.

SVMMARIVM.

- 247 Definitio emptionis cum declaratione.
 248 De eo quod emptio dicitur perfici consensu.
 249 De eo quod dicitur fieri de re, pro pretio.
 250 Diuisiones emptionis ex parte rerum que emuntur, & ex parte modificationum, cum quibus perficitur.
 251 Alia ex parte modi quo fit, & ex parte finis in quem fit, & ex parte pretij.

147. **A**c definitione explicatur natura emptionis. Contractus bonæ fidei, vltro citroque obligatorius, qui perficitur consensu de re, pro pretio. Prima pars, *contractus*, indicat genus sub quo emptio tanquam species continetur. Secunda, *bonæ fidei*, illam separat à contractibus iuristiuris, & indicat eam talem esse, in qua iudex debeat iudicare ex æquo, & bono, quantum ad id quod restituendum est, aut compensandum. non autem ex rigore legis iuriste scripti. Tertia pars, *vltro citroque obligatorius*, illam separat à contractibus non mutuis, vt à donatione & ceteris, quorum meminimus in tract. 1. cap. 3. num. 22. indicatq; emptorem obligari ad pretium soluendum, & venditorem ad rem tradendam: tamq; in huius, quam in illius bonum, iustitiam modi contractum in iustitiam.

248. **Q**uarta pars, *qui consensu perficitur*, separat emptionem à contractibus veltitis, qui vt firmi sint, requirunt cum consensu exhibitionem rei, aut verba, aut scripturam, prout expositum est in tract. 1. cap. 6. num. 72. Ea enim, vt *ibidem* quoq; annotauimus, est contractus nudus, cuius obligatio contrahitur solo partium consensu, etiam si verba & scriptura non interueniant, nec res aliqua data sit, id est, nec pretium solutum, nec merx tradita; sed exhibita est solas fides de illo soluendo, aut hac tradenda. Quod aduerte non esse ita accipiendum, quin ad emptionem verba, vel loco eorum nuntus, aut alia signa requirantur, quibus manifestetur consensus. Cum enim simus homines, consensus mutuos non possumus: ea rare, nisi exterius exhibito aliquo signo; proindeque in contractu, qui mutuo partium consensu perficitur, verba, aut alia signa eis æquipollentia, sunt omnino necessaria. Sensus est igitur emptionem cum sit iuris gentium, ex lege i. s. finali, de contrahenda emptione, & venditione, ex se non requirere verborum solemnitatem, vel scripturæ certam ac præscriptam formam, quæ iure tantum ciuili introducta est.

Emptionem vero, iuris gentium esse patet satis ex eo, quod initio ante citate legis habetur de illius origine: nimirum eam in locum permutationis rerum ad vite sustentationem necessariam, successisse hac ratione. Cum magna sit rerum inæqualitas, ac sæpe vnus non ceget rebus, quas alter veller cum suis permutare, vt commutationes ad humanam societatem, & vitæ sustentationem necessarie facilius fierent; instituta est pecunia, quæ rerum omnium esset quasi mensura, & cum ea introductus emptionis, & venditionis contractus, quo res darentur pro pecuniis, vicem perentibus rerum aliarum, quæ in commutationem dandæ essent.

Porro ex eo, quod nudo consensu perficiatur emptio, sequitur illud quod habetur ex cit. §. fin. vt inter abentes, per literas, aut inter nuntium ea celebrari possit. Aduerte vero, id ipsum non obflare quominus cuique contrahentium integrum sit à contractu recedere, quantumcumque mutuis circa rem, & pretium interuenierit ipsorum consensus, si eorumdem intentio fuerit, vt non nisi scriptura simul interueniente, perfectus esset contractus. Quam intentionem tunc adfuisse exillimare debemus, cum inter contrahendum vterque contrahentium, aut alter, verbis aut aliis sufficientibus signis expressit, vt scriptura fiat: maxime id addat vt contractus aliter vim non habeat. Dico, inter contrahendum: quia si post celebratam communi cōsensu emptionem, vnus petat ab alio scripturam ea de re fieri, contractus non desinet esse perfectus, cum sic non petatur, vt contractus perficiatur, sed vt ei maior firmitas, & plenior probatio ad-

hibeatur. Pro quibus facit textus in principio tituli De emptione & venditione, In sit. & in lege Contractus, ff. De fide instrumentorum. Videri potest differens de his Molina in citato tract. 2. disput. 337.

Quinta pars, *de re*, additur: quia ex lege Nec emptio, & ex lege Etsi consensu, ff. de contrahenda emptione sine re venditio non subsistit. Nam omnis emptio est alicuius rei, quæ ab vno emitur, & ab altero venditur. Vltima pars, *pro pretio*, separat emptionem à locatione, in qua interuenit stipendiū, siue merces, siue pensio, non autem pretium: licet aliquando merces soleat dici pretium, sed improprie. Item à permutacione, in qua vna res cum alia permutatur absque interuentu pretij. Fit autem venditio, non modo cum pretium, & quantitas eius determinate exprimitur, sed etiam cum dicitur consule, verbi gratia, *vendo pro pretio* quod Petrus iustum esse arbitrat, aut pro pretio quo tu rem talem emisti: vel pro pecunia quam habes in tuo marsupio, vel pro pretio quo communiter talis res venditur in foro. Imo si dicatur, *emo pro iusto pretio*, seu prout iudicatum fuerit rem valere. Ad quod facit lex Si fundus, §. fin. ff. De pignoriis.

Varia diuisiones emptionis.

250. **M**ultifariam autem diuidi potest emptio. Primo quidem ex parte rerum que emuntur: quod quedam sit rei immobilis, vt agri, vel domus: quedam sit rei mobilis, vt armorum, librorum, vestium, quedam rei se mouentis, vt mancipij, vel animalis quedam rerum incorporalium, vt iurium, actionum, debitorum, seruitum rusticarum, vel vrbicularum, pensionum.

Secundo vero diuidi potest ex parte modificationum cum quibus ea perficitur, quod quedam perficitur contrahendo pure, vt quando neque dies, neque conditio, aut pactum ei adiicitur; sed ipsa simpliciter fit. Quedam autem contrahendo sub conditione, vt quando aliquis dicit, & incertus euentus ei adiicitur. Exemplum est si dicam, *vendo tibi fundum meum si contigerit me Senatorem* creari. Quedam demum perficitur cum pacto additionis in diem, aut legis commissoriae, aut retrouendendi, aut soluendi certam pensionem quotannis, si nō soluatur pretium. De quibus pactis dicitur in sequenti cap. 17.

251. **D**iuidi tertio potest ex parte modi quo fit: quod quedam palam fiat, vt cum aliquid venditur sub hasta in foro, vel in alio loco publico, vel voce præconis, quedam vero non fiat palam. Item quedam fiat mercibus minutim venditis, & quedam in eumulo, seu copia venditis, vt cum venditur aceruus tritici.

Quarto diuidi potest ex fine, quod quedam fiat ob questum, & lucrum, & quedam ob alium finem. Item quedam fiat, vt res que emitur, immutata profus, eadem iterum vendatur; qua ratione venditio dici solet negotiatio, estq; mercatorum propria; quedam vero fiat, vt res que emitur, mutata per artificium, & laborem, ac industriam, iterum vendatur: quæ emptio vsitata est artificibus, opificibus, ac etiam agricolis.

Postremo diuidi potest ex parte pretij, quod quedam fiat credita pecunia, hoc est, fide data, & accepta de soluendo in posterum pretio: quedam vero fiat præfenti, seu numerata pecunia: & demum quedam anticipata solutione, id est, soluta quidem pecunia, sed fide tantummodo data, atque accepta, de mercibus postea tradendis.

CAP. XIV.

De rebus que emi & vendi possunt.

SVMMARIVM.

252. *Vendi non possunt res spirituales, nec corporales Deo dicatæ.*
 253. *Nec publicis vsibus dicatæ, nec herigiosa: & quando venena.*
 254. *Quatenus valida censi possit venditio rei aliena.*
 255. *Quatenus emptio res propriæ.*
 256. *Explicat iud. by. an homo vendi possit.*
 257. *Quatenus officia publica vendi possint in Republica.*
 258. *Quando et alis venditio sit peccatum, & de translatione predictorum officiorum ab vno in alium.*